

Đề bài:

*Hình ảnh người
thân yêu sống mãi
trong lòng em
(Người mẹ).*

Bài làm

Chắc hẳn trong trái tim mỗi người luôn có hình ảnh người mà ta yêu quý nhất: người đó có thể là ông, là bà, người đó có thể là cha, là anh chị em, nhưng đó cũng có thể là hình ảnh bạn bè, thầy cô giáo. Người mà tôi yêu quý, gắn bó đó chính là mẹ tôi.

Từ thuở nhỏ đến giờ, mẹ là người gắn bó với tôi nhất. Vì ba tôi thường đi công tác xa nên mẹ là người gần gũi và cũng là người hiểu tôi nhất. Mẹ ở bên tôi bù đắp những gì mà ba không thể cho tôi. Vì vậy mà tôi rất yêu thương, kính trọng mẹ. Tôi biết mẹ đã phải vất vả để nuôi tôi ăn học. Bàn tay mẹ đã chai sạn vì làm việc vất vả từ sáng tới chiều, nhưng đôi bàn tay đó vẫn không mất đi sự ấm áp. Khi áp tay mẹ vào má, tôi bỗng như được tiếp thêm sức mạnh để vượt qua khó khăn trên con đường tiến tới tương lai. Khi áp tay mẹ vào má, những nỗi buồn trong tôi bỗng tan biến, bù lại là một sự bình yên mà tôi chỉ có thể tìm thấy ở người mẹ yêu quý của tôi. Có thể bàn tay của mẹ không được trắng trẻo, không được nõn nà như bàn tay của những bà mẹ khác, nhưng đối với tôi bàn tay đó của mẹ là đẹp nhất, là ấm áp nhất trên đời này. Chắc hẳn tôi sẽ không thể tìm được đôi bàn tay nào giống như đôi bàn tay của mẹ – đôi bàn tay của tuổi thơ tôi.

Điều mà tôi thấy thích thú hai của mẹ chính là mái tóc của mẹ – mái tóc thơm mùi bồ kết. Tôi rất thích ngắm mẹ gội đầu. Tôi cảm thấy vui sướng khi nhìn những gáo nước được bàn tay mẹ dội xuống đầu. Thỉnh thoảng bất chợt bắt gặp một sợi tóc bạc của mẹ, tôi lại thấy lòng trĩu xuống và chợt thấy thương mẹ quá. Khi nào rảnh rỗi, tôi lại nhổ tóc sâu cho mẹ. Lúc đó mẹ hỏi tôi về chuyện học hành hay chuyện bạn bè. Tôi kể cho mẹ nghe điểm 10 môn Toán hay điểm 8 môn Văn, hoặc kể cho mẹ nghe chuyện trong lớp, trong trường. Mẹ không khen tôi nhiều về điểm cao như một số bà mẹ khác mà chỉ động viên tôi và bảo tôi phải cố gắng hơn nữa. Đó chính là những giờ phút thật bình yên, thật hạnh phúc, là những giờ phút mà tôi nhớ nhất và tôi sẽ không bao giờ quên. Tôi biết rằng tôi sẽ không thể tìm được nơi nào thanh bình, nơi nào làm cho tâm hồn tôi được nhẹ nhõm hơn khi tôi ở bên mẹ. Và tôi không biết nếu như ông trời không sinh ra những người mẹ thì tôi sẽ tìm những lời an ủi tôi khi tôi buồn ở đâu, tôi sẽ tìm những lời động viên, khích lệ tôi tiến bước ở nơi đâu. Tôi thầm cảm ơn ông trời đã tặng tôi người mẹ tuyệt vời, tôi thầm cảm ơn ông trời đã ban cho những đứa trẻ thơ ngây những bà mẹ – món quà tuyệt vời nhất trên thế gian này.

Nhưng mẹ tôi cũng là người rất nghiêm khắc. Khi tôi mắc lỗi, mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt giận dữ xen lẫn một chút nỗi buồn. Khi đó, nhìn vào mắt mẹ, tôi thấy thật ân hận vì đã làm cho mẹ buồn. Nhưng giống như ba, mẹ cũng không đánh, không mắng tôi nặng lời mà chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo tôi. Nhưng có lần vì quá giận dữ mà mẹ đã cầm roi đánh tôi vài cái. Khi đó tôi cảm thấy giận mẹ và nghĩ rằng chắc mẹ không còn thương tôi nữa. Tôi

về phòng khóc rầm rức, nhưng không phải vì giận mẹ mà vì buồn, vì mẹ không còn hiền, không còn thương tôi nữa. Đó thật là một ý nghĩ trẻ con phải không các bạn? Tôi hôm đó, khi đang ngủ tôi bỗng cảm thấy hình như có ai đang vào phòng. Tôi khẽ mở mắt, thì ra đó chính là mẹ. Mẹ nhẹ nhàng bước vào, khẽ đắp lại chăn cho tôi. Bỗng tôi thấy giọt nước rơi trên má. Thì ra là mẹ đang khóc, có lẽ là mẹ không biết tôi đã tỉnh dậy rồi. Tôi bỗng nhận ra rằng, mẹ vẫn còn rất thương yêu tôi. Tôi biết mẹ đánh tôi chỉ vì thương tôi, chỉ vì mong tôi tốt hơn. Vậy mà tại sao tôi lại không hiểu được điều đó, tại sao tôi lại không cảm nhận được tình thương vô bờ bến của mẹ dành cho tôi. Tôi rất muốn ngồi dậy ôm mẹ và nói lời xin lỗi với mẹ nhưng tôi không dám và tôi chỉ biết nằm đó, nghe tiếng mẹ bước ra khỏi phòng và tôi chợt thấy cay cay nơi sống mũi. Và tôi biết có thể suốt đời, tôi sẽ không thể nào trả hết những gì mà mẹ đã cho tôi, những gì mà mẹ đã hi sinh vì tôi. Bây giờ tôi chỉ có thể cố gắng học thật giỏi, trở thành “con ngoan trò giỏi” để đền đáp công ơn của mẹ và để luôn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của mẹ. Mẹ sẽ luôn là một chỗ dựa vững chắc nhất trong cuộc đời tôi, là nơi tôi có thể tìm thấy sự thanh bình, êm ả.

Đối với tôi, mẹ là người quan trọng nhất, là người tôi yêu quý nhất và là người đẹp nhất trong lòng tôi. Tôi sẽ cố gắng học giỏi, làm điều tốt để mẹ vui lòng và để mẹ không bao giờ phải buồn vì tôi: “Mẹ ơi! Con yêu mẹ vô cùng” – đó là câu nói mà tôi rất muốn nói với mẹ và chắc chắn rằng sẽ có lúc tôi nói câu đó với mẹ từ sâu thẳm trái tim tôi.

Học sinh Nguyễn Thị Thanh Mai